

SARCÀSTICA

Boyras y tenebras
 tinch á mon entorn,
 volgudas companyas
 jo os am de tot cor,
 re hi fá que entre sombras
 m'envolcalléu, no,
 que aixís fent ma via
 pel camí del mon.
 ningú se'n adona
 de mon pobre cos,
 per xo jo os venero
 y os aymo de cor.
 Boyras y tenebras
 no'm deixéu may. no,
 que ben sol ma via
 vull fer per eix mon.
 Per 'ná ab gent qu'enganya
 val més anar sol!

B. Raméntol.

Barcelona.

CRÓNICA ARTÍSTICA

Quand enllá del Ebre y sobretot á Madrid, parlan de Catalunya, diuen que som *industri-ssos, trabajadores, y fins hábiles tejedores*, pero's guardan per ells l'Art, el monopoli de la Bellesa; per aixó á falta d'altre cosa, existeixen sempre y per tot arreu un esplet d'*artistas* y efectivament per si no fossin prou las vegadas, que s'han posat de manifest llurs sentiments artístichs, are amb ocasió del estreno del «Siegfried» de Wagner al Real de Madrid, el públich y la crítica en massa, hi han fet brometa, com ho haurían pogut fer am qualsevulga de las més bellas obras del *género chico*; y aixó passava, quand el públich del Liceu, compost segons ells de *macachifles y comerciantes*, aplaudía am deliri las superbas bellas de las obras del eminent Richard Strauss, estrenadas per son autor en els concerts que's donan en el mentat colisseu.

D'aquestas, *Una vida d'Héroe* sobre tot, es sens dupte lo més gran y més genialment atrevit que s'ha fet en música, de Wagner ensá. En ella's transcriu admirablement las lluytas que l'Héroe sosté am la vulgaritat y la ignorancia, que á cada pas l'entrebancan, la aparició d'una amorosa companya que vé á endolcir aqueixas lluytas, el casament del Héroe, y sa decisió pera enlayrarse per las obras benéficas, y la redempció y perfeccionament de son ánima per la mort.

Com se pot veure per lo que's deixa dit, está aqueix magnífich poema simpfónich tot ell rublert de contrastos, pero están tractats am tal art é hi ha en ell tal empenta, que es la obra més sólida que ha fet son jove autor, y es també la més notable que dins del género s'ha produhit.

El públich de Barcelona, la va rebre amb aplausos delirants, creixent, si cab, son éxit, en cada una de las successivas audicions que del mateix s'han donat.

Altres dels elements que pren una part senyaladíssima en els presents concerts, es l'«Orfeó Catalá», aqueixa entitat que tant ha fet y está fent pera l'avens musical de la nostra terra. Ell, am son mestre Millet al devant, ha vingut á continuar, perfeccionantla, la obra del immortal Clavé.

Als esforços del «Orfeó» devém l'haver pogut fruhir á Barcelona la música polifónica dels grans mestres del sigle XVI; ell ens ha fet coneixer y explayar nostre esperit devant las inmensas bellas de la Novena Simfonia de Beethoven, y de la Consagració del Isaal de Wagner; per ell hem conegut lo que's fá de més sortint en música choral en els pobles més avansats; y per fi, ell junt amb altres, com la societat choral «Catalunya Nova», ha contribuhit d'una manera poderosa á la resurrecció de nostres hermosos cants populars, aqueixa deu inextroncabable de cansons que constitueixen una de las més ricas músicas populars, y que fins are per desgracia, s'havían vist arreconadas en la memoria d'alguna vella de montanya, á la que'ls embrutidors y acanallats cants de la xulaperia encar no havían pogut prostituhir.

Mes, grat sia á Deu, degut als treballs de las entitats mencionadas, y de gran nombre de joves compositors, aqueixas cansons, no sols ja no corren el perill de quedar oblidadas sino que tornan á ocupar el lloch gloriós que per sa bellesa's mereixen. Y no es aixó sol, sino que inspirantse en ellas se vá en camí de fer tota una música ben catalana, com s'ha fet en tots els pobles que han volgut tenir un art original, un art propi, que no sigui una servil imitació de lo que's fá en altrás terras.

Aixís donchs á las entitats que com l'«Orfeó Catalá» tant se desvetllan en pró de la cultura del poble, tots devém respectarlas y estimarlas per lo que valen y lo que representan; y totas las associacions chorals deuen pendre en ell, exemple del fi que l'anima, y dels medis que pera arribar al seu objecte emplea.

El dia que totas las societats chorals que segueixin el camí que Clavé els hi va senyalar, se convencin de que deuen dirigir tots sos esforços envers l'art de la nostra terra, aquell dia Catalunya donará un gran pas en el camí de sa suspirada regeneració.

Compleixin las associacions chorals el fi pera que foren creadas, continuhi'l públich aplaudint las obras dels grans mestres y despreciant las dels mercaders del Art, vagi la crítica imparcial dirigint el gust del poble, y allavors compararem y veurém que si som *industri-ssos y trabajadores* també sabém fruhir, millor qu'altres pobles, las bellas del Art veritable, del Art noble y enlayrat.

D. Sagrañes.

Barcelona.